

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/718/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713204131
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5713204131.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľky: K. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. K., ul. X. č. XXX/XX, zastúpená splnomocnenou zástupkyňou Mgr. Martinou Chorvátovou, advokátkou so sídlom F., ul. A. A. č. XX, proti odporcovi: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Piešťany, ul. Teplická č. 7434/147, IČO: 36 234 176, o zaplatenie sumy 1.053,49 eur s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 11C/10/2013-277 zo dňa 08. júla 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výrokoch II., III. a IV. z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Vo výroku I. zostáva rozsudok okresného súdu n e d o t k n u t ý .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 11C/10/2013-277 zo dňa 08. 07. 2014 konanie o určenie, že úverová zmluva č. 3709172364 zo dňa 21. 09. 2007 a úverová zmluva č. 3612173539 zo dňa 13. 12. 2006, obe uzavreté medzi navrhovateľkou a odporcom sú neplatné, zastavil (výrok I). Odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľke sumu 1.053,49 eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok II). Odporcu zaviazal zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 63 eur na účet Okresného súdu Martin do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok III). Odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľke trovy konania 208,35 eur na účet právnej zástupkyne navrhovateľky vo V., a.s., číslo účtu: XXXXXXXXXXXX/XXXX, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok IV).

Súd konštatoval, že navrhovateľka je spotrebiteľom, a to v zmysle ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. S poukazom na ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka odporca je dodávateľ, podľa ktorého je to osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Preto uvedenú zmluvu súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Navrhovateľka sa upraveným návrhom pôvodne domáhala neplatnosti úverových zmlúv, avšak na pojednávaní konanom dňa 10. 07. 2014 prostredníctvom právnej zástupkyne v tejto časti zobrala návrh späť a žiadala konanie zastaviť s tým, že s neprijateľnými podmienkami uvedenými v týchto úverových zmluvách sa súd musí zaoberať a riešiť ako prejudiciálnu otázku. Keďže odporca so späťvzatím návrhu súhlasil, súd v tejto časti konanie zastavil. Vzhľadom na to, že ide o spotrebiteľskú zmluvu riešil podmienky úverových zmlúv, ich prijateľnosť, resp. neprijateľnosť ako prejudiciálnu otázku.

Podľa súdu navrhovateľka bola povinná preukázať naliehavý právny záujem v zmysle ust. § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“. Okresný súd mal za to, že navrhovateľka ako slabšia strana zmluvného vzťahu v tomto prípade mala právo domáhať sa vyslovenia neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy, čím by dosiahla istejšie postavenie v tom aká je skutočná výška jej dlhu. Dospel k záveru, že je tu naliehavý právny záujem navrhovateľky na určenie neplatnosti uvedených zmlúv, ktoré riešil ako

prejudiciálnu otázku a prihliadal na ňu z úradnej povinnosti, nakoľko by tak odporca, oprávnený žiadať od navrhovateľky vrátiť skutočne poskytnuté plnenie a vo zvyšnej časti bolo povinnosťou posúdiť, či na strane odporcu došlo alebo nedošlo k bezdôvodnému obohateniu.

Otázku neplatnosti oboch úverových zmlúv z dôvodu neprijateľných podmienok súd vyhodnotil ako prejudiciálnu otázku. Následne citoval ust. § 53 ods. 1, 4, 5 Občianskeho zákonníka, § 135 ods. 4 O. s. p. a § 41 Občianskeho zákonníka.

Predmetná úverová zmluva je podľa názoru súdu neplatná ako celok, nakoľko sa prieči dobrým mravom aj podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

V zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa názoru súdu už len drobné písmo použité v tejto zmluve a v úverových podmienkach, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť, ktoré písmo má za následok, že aj súd musel použiť optickú pomôcku, aby vôbec sa oboznámil s jej obsahom, prekračuje mieru únosnosti, mieru slušnosti, ohľaduplnosti, pričom je použité zo strany odporcu výlučne s cieľom doslovne „odradiť“ spotrebiteľa, aby sa vôbec riadne oboznámil s jej obsahom využívajúc jeho slabšie postavenie.

Rozpor s dobrými mravmi súd videl aj v samotnom obsahu úverových podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, pretože tieto obsahovali neprimerané veľké množstvo neprijateľných podmienok.

Okresný súd citujúc ust. § 3 ods. 3 a § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) v tomto smere ďalej poukázal a doplnil, že zmluvné podmienky, ktoré sú uvedené v úverových podmienkach tvoriace neoddeliteľnú súčasť zmluvy, sú neprijateľné ako celok už len z toho samotného dôvodu, že sú z hľadiska veľkosti písma voľným okom prakticky nečitateľné a zároveň bolo reálne nemožné, aby sa priemerný spotrebiteľ dokázal, čo i len oboznámiť s takýmto písomným textom, nie tomu ešte aj porozumieť. V dôsledku určenia absolútnej neplatnosti úverovej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi sú neplatné všetky dojednania vrátane zmluvných podmienok. Obidve úverové zmluvy tak ako celok sú neplatné, lebo trpia vadami všetky články týchto zmlúv. Za dôležité považoval poukázať na skutočnosť, že pokiaľ odporca považuje za typovú zmluvu iba Všeobecné obchodné podmienky, alebo zmluvu písanú drobným písmom, alebo ak za naplnenie individuálne dojednaných podmienok považuje skutočnosť, že na prečítanie návrhu zmluvy má spotrebiteľ dostatok času, súd poukázal na to, že za typovú zmluvu, ktorá sa používa vo viacerých prípadoch (štandardná formulárová) treba považovať nielen všeobecné obchodné podmienky, ale aj predformulované znenie rôznych variant zmlúv, resp. zmluvných ustanovení. Z tohto dôvodu neobstojí ani námietka odporcu, že navrhovateľka mala dostatok času na to, aby sa oboznámila s jednotlivými úverovými zmluvami, ktoré jej boli doručené na domácu adresu.

K názoru odporcu, že navrhovateľkou uplatnený návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere č. 3612173539 a zmluvy o úvere č. 3709172367 vo výške 1.053,49 eur je premlčaný, súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v prejednávanej veci ide jednoznačne o zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktoré je potrebné prednostne aplikovať osobitný právny predpis, a to zákon o spotrebiteľských úveroch, Občiansky zákonník, Obchodný zákonník, len tam, kde neodporuje občiansko-právnej úprave spotrebiteľských vzťahov. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom a s dôverou bez možnosti individuálne ovplyvniť zmluvné podmienky. Spotrebiteľské zmluvy uzatvárajú dodávateľia s veľkým počtom zákazníkov s tým, že dodávateľ vopred určuje návrh zmlúv a spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, môže návrh len prijať alebo odmietnuť. V posudzovaní námietky premlčania, ktorú vzniesol odporca, súd aplikoval § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právo na vydanie plnenia bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky, odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Súd zistil, že odporca v rámci povoleného predmetu činnosti poskytuje úvery a vzhľadom na uvedenú skutočnosť je odporca povinný pri vykonávaní uvedenej činnosti postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou pri dodržiavaní všeobecne záväzných právnych noriem a v súlade s dobrými mravmi. Podľa názoru súdu objektívna premlčacia doba je v danom prípade 10-ročná, pretože bezdôvodné obohatenie odporcu považoval súd za úmyselné.

Aj z týchto dôvodov považoval súd prijaté plnenie za také, ktoré je možné považovať za majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov, ktorý musí odporca vydať. Účastníci uzatvorili predmetné

zmluvy dňa 13. 12. 2006 a 21. 09. 2007, pričom medzi účastníkmi nebolo sporné, že navrhovateľka poskytnutý spotrebiteľský úver na základe úverových zmlúv celý odporcovi uhradila. Táto skutočnosť medzi účastníkmi konania nebola sporná. Tak ako vyplynulo aj z vyjadrenia navrhovateľky, táto sa o bezdôvodnom obohatení odporcu dozvedela v roku 2012 po kontakte so Združením na ochranu spotrebiteľov a teda objektívnu 10-ročnú lehotu ako aj subjektívnu 2-ročnú lehotu považoval súd za zachovanú a návrh navrhovateľkou podaný včas.

Súd bol toho názoru, že u odporcu išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie v dôsledku čoho sa inak 3-ročná objektívna premlčacia doba predĺžila na 10 rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Odporca ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a je teda jeho povinnosťou poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvárania zmlúv už niekoľko rokov platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov umožňujúcu spotrebiteľom zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery a posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru. Odporca v období r. 2006-2007 uzatvoril s navrhovateľkou dve zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom ani v jednej z nich neuviedol priemernú RPMN. Takéto dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti neuvádzať priemernú RPMN ani ročnú úrokovú sadzbu sa nedá hodnotiť inak iba ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu na strane odporcu. Z týchto dôvodov súd nepovažoval námietku premlčania vznesenú odporcom za legitímnu a na túto námietku premlčania neprihliadal. Sám odporca vo svojom písomnom vyjadrení uviedol a nepoprel, že prejednávane úverové zmluvy neobsahujú priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušné spotrebiteľské úvery.

Ďalej súd konštatoval, že absenciu údaju o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) v zmluve o úvere nespája zákon s právnym následkom neplatnosti zmluvy o úvere, ale poskytuje ochranu spotrebiteľovi spočívajúcu v tom, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V prejednávanej veci na základe vyššie uvedených zmlúv o úvere bola navrhovateľka povinná vrátiť poskytnuté úvery, a to zo zmluvy č. 3612173539 tak, že jej bol poskytnutý úver vo výške 1.327,76 eur, pričom konečná výška bola 1.989,66 eur. Z toho úrok bol vo výške 661,9 eur, úrok na celý úver 49,85 eur a ročný úrok v percentách 9,97 %; zo zmluvy o úvere č. 3709172364 vyplýva, že jej bol poskytnutý úver vo výške 1.294,53 eur, konečná výška spolu s poplatkami, s úrokmi bola 1.686,06 eur, pričom úrok bol 391,53 eur, úrok na celý úver 30,24 eur a ročný úrok v percentách 10,08 %. Navrhovateľka celý úver aj s poplatkami vo výške, a to 1.989,66 eur a 1.686,06 eur zaplatila pred podaním návrhu a táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná. Vzhľadom na právnu fikciu, podľa ktorej sa úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový je plnenie, ktoré odporca od navrhovateľky vyžadoval aj prijal, plnením bez právneho dôvodu a teda ide o bezdôvodné obohatenie na strane odporcu, ktoré musí odporca vydať. Pre úplnosť súd poukázal na to, že na základe zmluvy č. 3709172364 zo dňa 21. 09. 2007 si navrhovateľka požičala sumu 1.294,56 eur avšak bola povinná vrátiť 1.686,06 eur a na základe zmluvy č. 3612173539 jej bol poskytnutý úver vo výške 1.327,76 eur a bola povinná vrátiť 1.989,66 eur, teda navrhovateľka poskytnutý úver bola povinná vrátiť navyše o sumu 1.053,49 eur spolu aj s poplatkami. Z uvedeného vyplýva, že vzájomné plnenia účastníkov sú v hrubom nepomere. Poplatky dosahujú takmer 50 % z poskytnutého úveru a sú v rozpore s dobrými mravmi. Aj z týchto dôvodov považoval súd prijaté plnenie za také, ktoré je možné považovať za majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov, ktorý odporca musí vydať. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 O. s. p. Úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Súd podľa tohto ustanovenia priznal úspešnej navrhovateľke náhradu trov konania z titulu právneho zastúpenia advokátom v sume 208,35 eur.

O práve štátu na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu na začatie konania rozhodol súd podľa § 4 ods. 2 písm. a/, § 2 ods. 2 zák. NR SR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatkoch za výpis z registra trestov. Navrhovateľka je od platenia súdneho poplatku oslobodená zo zákona a keďže súd jej návrhu vyhovel, prešla poplatková povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh na odporcu podľa položky 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, na ktoré súd odporcu zaviazal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca, a to do výrokov II, III, IV, žiadal prvostupňové rozhodnutie zrušiť a konanie v tejto časti zastaviť.

Ku konštatovaniu súdu, že „predmetná úverová zmluva je podľa názoru súdu neplatná ako celok, nakoľko sa prieči dobrým mravom aj podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom“, odporca poukázal na nasledujúce: 1/ konajúci súd vo výroku I. zastavil konanie o určenie, že napadnuté úverové zmluvy č. 3709172364 a 3612173539 sú neplatné, 2/ z citovaného

vyjadrenia nie je absolútne zrejmé, ktorú úverovú zmluvu posúdil súd za neplatnú a na základe čoho. Absolútna inkohorentnosť a nejednoznačnosť uvedeného konštatovania konajúceho súdu nielen v tejto časti odôvodnenia, ale i v jeho nasledujúcej stručnej časti na stranách 11 a 12 vedú k tomu, že nie je zrejmé, na základe čoho súd priznal navrhovateľke nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia (toho sa podanou žalobou domáhala).

K názoru súdu ohľadom drobného písma a nutnosti súdu s cieľom použiť optickú pomôcku doslovne „odradiť“ spotrebiteľa, aby sa vôbec riadne oboznámil s jej obsahom, odporca uviedol, že nie je opäť zrejmé, ktorej úverovej zmluvy sa týka uvedené konštatovanie súdu. Zároveň poukázal na fakt, že priamo navrhovateľka na pojednávaní dňa 31. 10. 2013 na otázku súdu, či si prečítala zmluvu odpovedala: „Zmluvu som si prečítala, bolo to tam také veľmi rozpísané“. Veľkosť písma žiadnym spôsobom teda nespochybnila. Odporca mal za to, že subjektívne vyjadrenie konajúceho súdu o tom, že má potiaže s prečítaním a oboznámením sa s úverovou zmluvou a úverovými zmluvnými podmienkami, nemožno hodnotiť ako dôkaz objektívne a adekvátne preukazujúci dôvod sankcionovania úverovej zmluvy absolútnou neplatnosťou, pretože vychádzajúc z právneho stavu, existujúceho v čase uzatvorenia dotknutej úverovej zmluvy, žiadny všeobecný záväzný právny predpis, t.j. ani lex generalis ani lex specialis neurčoval formu zmluvy, na základe ktorej záväzkový vzťah vzniká, t.j. nestanovoval veľkosť písma akou má byť zmluva alebo úverové zmluvné podmienky napísané. V tejto súvislosti poukázal na nález ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 342/09 z 15. 06. 2009 a uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/412/2012 z 09. 07. 2013.

Ku konštatovaniu súdu, že rozpor s dobrými mravmi videl aj v samotnom obsahu úverových podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, pretože tieto obsahovali neprimerané veľké množstvo neprijateľných podmienok“ odporca poukázal na to, že z priebehu pojednávaní v tomto konaní nevyplýva, že by súd vyslovil svoj zámer ex officio rozhodovať aj o neprijateľnosti zmluvných podmienok používaných odporcom v spotrebiteľských vzťahoch. Súd prvého stupňa tak svojim rozhodnutím v predmetnom konaní spôsobil, že jeho rozhodnutie sa stalo nepredvídateľným (čím fakticky mu odňal možnosť konať pred súdom), keďže neoznámil vopred svoj zámer postupovať ex officio, viesť dokazovanie aj týmto smerom, neumožnil tak účastníkom vyjadriť sa k možnému posúdeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok a objektívne tak došlo k prekvapivému rozhodnutiu súdu. V tejto súvislosti poukázal odporca najmä na to, že súd prvého stupňa išiel vo svojom rozhodnutí bez relevantného opodstatnenia extra petitum, keďže bez náležite vykonaného dokazovania dospel v tejto časti rozhodnutia k napádaným záverom.

V ďalšej časti odvolania nesúhlasil s nasledovným konštatovaním „Súd zistil, že odporca v rámci povoleného predmetu činnosti poskytuje úvery a vzhľadom na uvedenú skutočnosť je odporca povinný pri vykonávaní uvedenej činnosti postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou pri dodržiavaní všeobecne záväzných právnych noriem a v súlade s dobrými mravmi. Podľa názoru súdu objektívna premlčacia doba je v danom prípade 10- ročná, pretože bezdôvodné obohatenie odporcu považuje súd za úmyselné. Aj z týchto dôvodov považuje súd prijaté plnenie za také, ktoré je možné považovať za majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov, ktorý musí odporca vydať“ a zároveň odôvodnením splnenia striktné zákonných predpokladov, na základe ktorých vzniká záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti poukázal na to, že odôvodnenie prvostupňového súdu ani zďaleka nie je odôvodnením, ktoré by zdôvodňovalo a náležite, dôvody, prečo bol vzťah medzi účastníkmi konania posúdený ako bezdôvodné obohatenie. Nedostatok odôvodnenia a zároveň rozpornosť konštatovaní konajúceho súdu je zrejmý aj zo skutočnosti, že konajúci súd na jednej strane uviedol, že predmetná úverová zmluva (bez uvedenia jej konkretizácie, keďže žalované boli dve úverové zmluvy) je neplatná ako celok nakoľko sa prieči dobrým mravom aj podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka a na druhej strane uviedol, že odporca prijal majetkový prospech z nepoctivých zdrojov. V prípade plnenia z neplatného právneho úkonu je vznik bezdôvodného obohatenia založený na tom, že právny úkon, na základe ktorého došlo k plneniu, je od začiatku neplatný. V prípade, že on poprel neplatnosť právneho úkonu, bolo v zmysle zákonných ustanovení povinnosťou súdu túto neplatnosť s náležitým odôvodnením konštatovať, avšak súd konanie o určenie neplatnosti obidvoch napadnutých zmlúv zastavil a v rámci ich prejudiciálneho posúdenia svoje konštatovanie žiadnym spôsobom neodôvodnil. Naopak, ako zákonný predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia uviedol majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov, čo opäť neodôvodnil, resp. ako dôvod citoval zákonné ustanovenia vzťahujúce sa k premlčaniu bezdôvodného obohatenia.

S tvrdením súdu, že považoval ním prijaté plnenie za majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov musí vydať, odporca nesúhlasil a tvrdil, že nepoctivosť zdroja, ktorým bolo získané bezdôvodné obohatenie musí preukázať ten, kto žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia. V tomto prípade však navrhovateľka žiadnym relevantným dôvodom nepreukázala nepoctivosť zdroja, na základe ktorého on

získal bezdôvodné obohatenie, dokonca ani prvostupňový súd žiadnym náležitým spôsobom neuviedol, neodôvodnil toto svoje tvrdenie. Pri písaní odôvodnenia konajúci súd vychádzal z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, o ktorý sa opierala navrhovateľka bez toho, aby sa aspoň pokúsil reálne ho aplikovať na prejednávajúcu vec. Krajský súd v Prešove rozhodol o úmyselnom bezdôvodnom obohatení z dôvodu niekoľkoročnej absencie RPMN v spotrebiteľských zmluvách iného podnikateľského subjektu ako je on, ale okresný súd mal posudzovať úroky v napadnutých zmluvách. Okrem toho, že celé odôvodnenie sa vzťahuje len k jednej, nijakým spôsobom nekonkretizovanej úverovej zmluve, konajúci súd ako vyplýva z odôvodnenia na strane 11 posudzoval priemernú RPMN a RPMN pričom uviedol, že v zmluve absentujú, čo zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Z týchto konštatovaní uvedených v odôvodnení konajúceho prvostupňového súdu je zrejmé, že súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Odporca týmto poukázal na fakty uvedené už vo vyjadrení k podanej žalobe (pokiaľ ide o RPMN údaj bol v úverových zmluvách uvedený (v bode 38) a čo sa týka priemernej RPMN úverové zmluvy boli medzi navrhovateľkou a odporcom uzatvorené postupne a to č. 3612173539 dňa 13. 12. 2006 a č. 3709172364 dňa 01. 10. 2007). Prvýkrát sa hodnota priemernej RPMN v spotrebiteľských zmluvách ako podstatná náležitosť úverovej zmluvy zaviedla do právneho poriadku Slovenskej republiky až ustanovením § 4 ods. 2 písm. k/ zák. č. 258/2001 Z. z. - novelou účinnou od 01. 01. 2008. V § 8aa ods. 1 (prechodné ustanovenia k úpravám účinnými od 01. 01. 2008) zák. č. 258/2001 Z. z. uvádza „Zmluva o spotrebiteľskom úvere a formulár (§ 3 ods. 5) musí obsahovať prvýkrát priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 4 ods. 2 písm. k) do dvoch mesiacov po jej zverejnení podľa § 7a ods. 2“. Priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov zverejnilo po prvýkrát v roku 2008 Ministerstvo financií SR, a to 29. 04. 2008 na svojej webovej stránke so stavom ku dňu 31. 03. 2008.

Na základe vyššie uvedeného je odporca presvedčený, že ani jedna zo zákonných náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy, uvedených ako absentujúce v odôvodnení napadnutého rozsudku, na základe ktorých posúdil konajúci súd plnenie z nich za majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov, v úverových zmluvách neabsentujú.

K názoru súdu, že v danom prípade je objektívna premlčacia doba 10-ročná, pretože bezdôvodné obohatenie odporcu považoval za úmyselné, odporca poukázal na fakt, že konajúci súd absolútne žiadnym relevantným spôsobom takéto tvrdenie neodôvodnil, dokonca navrhovateľka nepreukázala. Navrhovateľka ako aj súd sa pridrižovali toho, že Krajský súd v Prešove už konštatoval, že neuvádzanie RPMN dlhodobo je úmyselné obohatenie sa, bez akéhokoľvek posúdenia tohto prejednávajúceho prípadu, kedy sa malo rozhodovať o právach a povinnostiach úplne iného podnikateľského subjektu a na základe úplne odlišných skutkových náležitostí prejednávanej veci. Pokiaľ ide o samotný úmysel obohatiť sa, navrhovateľka bola povinná v zmysle príslušných právnych noriem, preukázať jeho úmysel bezdôvodne sa obohatiť a súd mal tento dôkaz posúdiť s ohľadom na všetky okolnosti prípadu a až na základe toho konštatovať, či je námietka premlčania vznesená odporcom relevantná alebo nie.

Odporca tak aj naďalej trval na vznesenej legitímnej námietke premlčania nároku navrhovateľky jednak na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých (a už aj zaplatených) úverov podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka a rovnako tak na námietke premlčania nároku navrhovateľky v zmysle ust. § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil a priznal jej trovy odvolacieho konania z titulu právneho zastupovania advokátom v sume 69,45 eur.

Podľa jej názoru z odôvodnenia súdu jednoznačne vyplýva, že obe zmluvy, ktorú sú predmetom konania posúdil ako neplatné a keďže obe zmluvy boli ňou uhradené v celom rozsahu, súd by musel návrh na určenie neplatnosti oboch zmlúv zamietnuť z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu. V tomto prípade, keď obe zmluvy sú v celosti uhradené, teda si ona v celosti splnila svoje záväzky je postačujúce, ak súd posúdi neplatnosť zmlúv ako prejudiciálnu otázku, čo v konaní aj učinil. Považovala za nepravdivé, že by súd neodôvodnil na základe čoho úverové zmluvy, ktoré sú predmetom konania, považuje za neplatné. Súd vo svojom odôvodnení jasne uviedol, že predmetné úverové zmluvy považuje za absolútne neplatné, nakoľko sa priečia dobrým mravom, a to z toho dôvodu, že obsahujú väčšie množstvo neprijateľných zmluvných podmienok.

Pokiaľ odporca uvádza, že len drobné písmo použité v zmluve, nemôže viesť k vysloveniu úverových zmlúv, v tomto prípade podľa navrhovateľky toto nebolo jediným dôvodom pre vyslovenie neplatnosti zmlúv.

Ďalej navrhovateľka uviedla, že sa vyjadrila, že zmluvy obsahujú väčšie množstvo neprijateľných zmluvných podmienok v doplnení návrhu zo dňa 16. 04. 2014, pričom boli špecifikované na pojednávaní.

Neprijateľnosť týchto zmluvných podmienok ale súdom už bola vyslovená voči odporcovi rozsudkom Okresného súdu v Martine zo dňa 25. 10. 2012 sp. zn. 9C/2/2012, ktorý bol v tejto časti potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. 06. 2013 sp. zn. 8Co/68/2013. Keďže sa jednalo o rovnaké zmluvné podmienky a rozhodnutie sa týkalo rovnakého poskytovateľa úverov, súd opätovne nemusí vyslovovať neprijateľnosť uvedených zmluvných podmienok, táto skutočnosť bola zrejme z vyššie uvedeného rozhodnutia.

Rozhodnutie súdu o vydaní bezdôvodného obohatenia považovala navrhovateľka za dostatočne odôvodnené a stotožnila sa s jeho argumentáciou. Je zrejme, že predmetné zmluvy sú neplatné ako celok, preto plnenie, ktoré odporca prijal nad rámec poskytnutého úveru považovala za bezdôvodné obohatenie, pričom je podľa jej názoru postačujúce, aby sa súd zaoberal neplatnosťou zmluvy ako prejudiciálnou otázkou.

Podľa navrhovateľky objektívna premlčacia lehota je v tomto prípade 10 rokov (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Žalovaný subjekt má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a teda je jeho povinnosťou poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Dlhodobé ignorovanie zákonných povinností zo strany žalovaného subjektu je potrebné vyhodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Rovnako považovala za zachovanú i subjektívnu premlčaciu lehotu, ktorá je 2 roky a začína plynúť odo dňa, kedy sa poškodený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. V tomto prípade sa ona dozvedela, že došlo k porušeniu jej práv spotrebiteľa pri jej kontakte so Združením na ochranu spotrebiteľa, ktoré bolo prvýkrát v roku 2012. Teda jej nárok nemožno považovať za premlčaný. V súvislosti s tým poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/84/2011 zo dňa 12. 12. 2011.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/, h/, 2 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

V preskúmvanej veci sa navrhovateľka voči odporcovi domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 391,63 eur zo zmluvy o úvere č. 3709172364 a vo výške 661,86 eur zo zmluvy o úvere č. 3612173539 nakoľko jej spotrebiteľské právo bolo porušené tým, že odporca použil v zmluve početné neprijateľné zmluvné podmienky (použitie nečitateľného písma v úverovej zmluve, zrážky zo mzdy, ukončenie úverovej zmluvy, revolving, vernostné identifikačné číslo, rozhodcovská doložka, záverečné ustanovenia, všetky právne spory sa budú spravovať Obchodným zákonníkom) a bez odbornej starostlivosti použil nekalé praktiky (neuviedol v zmluve priemernú RPMN, ročnú úrokovú sadzbu, ktoré sú podľa § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. zakázané). V konaní uviedla (č.l. 216 spisu), že bezdôvodné obohatenie predstavuje výšku úrokov, ktoré uhradila odporcovi podľa uzavretých zmlúv čiže suma 1.053,49 eur predstavuje úrok zaplatený nad rámec istiny (č.l. 243 p.v. spisu).

V priebehu konania súd uznesením č. k. 11C/10/2013-226 zo dňa 23. 04. 2014 pripustil zmenu návrhu na začatie konania v zmysle podania navrhovateľky zo dňa 16. 04. 2014, doručeného súdu dňa 17. 04. 2014. Teda v nasledovnom znení: súd určuje, že úverová zmluva č. 37091172364 zo dňa 21. 09. 2007 a úverová zmluva č. 3612173539 zo dňa 13. 12. 2006, obe uzavreté medzi navrhovateľkou a odporcom, sú neplatné. Odporca je povinný uhradiť navrhovateľke čiastku 1.053,49 eur. Na pojednávaní dňa 08. 07. 2014 navrhovateľka vzala návrh v časti o určenie neplatnosti zmluvy (zrejme zmlúv - poznámka odvolacieho súdu) späť a žiadala iba rozhodnúť o vydaní bezdôvodného obohatenia s tým, aby súd si posúdil ako prejudiciálnu otázku neplatnosti zmlúv z dôvodov, ktoré popísala. Odporca so späťvzatím návrhu súhlasil.

Súd preto konanie zastavil vo veci petitu označeného v bode 1/ pripustenej zmeny návrhu zo dňa 17. 04. 2014 (t.j. konanie o určenie, že úverová zmluva č. 3709172364 zo dňa 21. 09. 2007 a úverová zmluva č. 3612173539 zo dňa 13. 12. 2006, obe uzavreté medzi navrhovateľkou a odporcom sú neplatné). Rozsudkom návrhu navrhovateľky vyhovel a zaviazal odporcu zaplatiť jej sumu 1.053,49 eur. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva najprv konštatovanie, že obe úverové zmluvy sú neplatné pre neprijateľné podmienky, ktorú otázku súd riešil ako prejudiciálnu. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že predmetná úverová zmluva, je podľa jeho názoru neplatná ako celok nakoľko sa prieči dobrým mravom aj podľa § 39 Občianskeho zákonníka. V rámci časti o výkone

práv a povinností, ktorý nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka) uvádza súd drobné písmo použité v tejto zmluve a v úverových podmienkach, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Konštatuje tiež, že rozpor s dobrými mravmi videl aj v samotnom obsahu úverových podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, pretože tieto obsahovali neprimerané veľké množstvo neprijateľných podmienok. Následne sa súd zaoberal námietkou vznesenou odporcom ohľadom premlčania nároku považujúc bezdôvodné obohatenie odporcu za úmyselné (dôvodom bolo, že odporca v období r. 2006 - 2007 uzatvoril s navrhovateľom dve zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom ani v jednej z nich neuviedol priemernú RPMN, pričom takéto dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti neuvádzať priemernú RPMN ani ročnú úrokovú sadzbu sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu na strane odporcu) a preto sa inak 3 ročná premlčacia doba predĺžila na 10 rokov odo dňa keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Námietku premlčania vznesenú odporcom nepovažoval preto za legitímnu a na túto neprihliadal. V závere odôvodnenia rozhodnutia okresný súd konštatoval v zmluve chýbajúci údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), ktorú absenciu zákon nespája s právnym následkom neplatnosti zmluvy o úvere, ale poskytuje ochranu spotrebiteľovi spočívajúcu v tom, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nebola medzi účastníkmi sporná tá skutočnosť, že navrhovateľka celý úver a s poplatkami zaplatila (zmluvou o úvere č. 3612173539 bol poskytnutý úver v sume 1.327,76 eur a zaplatený v sume 1.989,66 eur, zmluvou o úvere č. 3709172364 bol poskytnutý úver v sume 1.294,53 eur /resp. 1.294,56 eur/ a zaplatený v sume 1.686,06 eur). Plnenie, ktoré odporca od navrhovateľky prijal je plnením bez právneho dôvodu. Vzájomné plnenia účastníkov sú v hrubom nepomere. Poplatky dosahujú takmer 50 % z poskytnutého úveru a sú v rozpore s dobrými mravmi. Aj z týchto dôvodov súd považoval prijaté plnenie za také, ktoré je možné považovať za majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov, ktorý odporca musí vydať.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami odporcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V prvom rade odvolací súd poukazuje na dôvodné namietanie odporcu o záveroch súdu v odôvodnení rozhodnutia ohľadom úverovej zmluvy, pričom v konaní navrhovateľka odvodzuje nárok od dvoch úverových zmlúv (č. 3709172364 z 21. 09. 2007 a č. 3612173539 z 13. 12. 2006). V tejto súvislosti je potrebné dodať i to, že odporca v odvolaní pokiaľ ide o úverovú zmluvu č. 3709172364 uvádza jej uzavretie dňom 01. 10. 2007. Nakoľko v spise sa nachádzajú len úverové zmluvy predložené navrhovateľkou (č.l. 12, 14 spisu), z ktorých nie je jednoznačne zrejmé kedy boli uzavreté lebo chýba na nich podpis navrhovateľky a dátum kedy k tomuto došlo, nebolo možné túto skutočnosť jednoznačne zistiť.

Odporca v odvolaní namietal hlavne nenáležitú a nedostatočnú odôvodnenie rozhodnutia a rozpornosť konštatovaní súdu.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie vymedzuje súdu spôsob, akým je povinný zdôvodniť svoje rozhodnutie tak, aby jeho dôvody boli jasné a presvedčivé. Z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery v nesúlade s obsahom spisu a v ňom zistenými skutkovými okolnosťami, je také rozhodnutie v rozpore nielen s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. ale aj s § 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Nedostatočné zdôvodnenie rozhodnutia má potom vždy za následok odňatie možnosti účastníkovi konať pred odvolacím súdom, lebo sa objektívne dostáva do situácie, keď nemôže svoje odvolanie zákonným spôsobom zdôvodniť (nevie, akými úvahami sa súd pri rozhodovaní riadil), čo musí mať za následok vždy zrušenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní. Z práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že (ne)majú význam pre rozhodnutie vo veci samej.

Odvolačný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že jeho písomné odôvodnenie (najmä z hľadiska presvedčivosti a zrozumiteľnosti právnych záverov) nevychádza z vyššie uvedených zásad.

Predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka je, že na základe niektorej zo skutkových podstát vymedzených v tomto ustanovení (plnenie bez právneho dôvodu, plnenie z neplatného právneho úkonu, plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov) jeden z účastníkov získal majetkovú hodnotu na úkor toho, koho majetkový stav sa tým znížil, prípadne nedošlo k jeho očakavanému rozmnoženiu.

V prípade plnenia z neplatného právneho úkonu je vznik bezdôvodného obohatenia založený na tom, že takýto právny úkon je od počiatku neplatný. Nedostatok dôvodu na plnenie spočíva v tom, že právny úkon tu síce formálne existoval, avšak je neplatný z dôvodov uvedených v ust. § 37 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Podľa § 3 ods. 5 prvej vety zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ má právo podať na súde žalobu na určenie, že niektorá zmluvná podmienka je v zmysle tejto úpravy neprijateľná. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné. Táto neplatnosť má formu absolútnej neplatnosti. Vzhľadom na to, že v § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka je osobitná úprava neplatnosti týchto neprijateľných podmienok, ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka ani § 39 Občianskeho zákonníka tu nemožno aplikovať. Novelou publikovanou ako zákon č. 575/2009 Z. z. sa s účinnosťou od 01. 03. 2010 do Občianskeho súdneho poriadku zaviedla povinnosť súdu zahrnúť do výroku rozhodnutia aj bez návrhu zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorú v konaní identifikoval ako neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky.

Pokiaľ ide o majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov súdna prax za nepoctivý zdroj považuje zdroj, ktorý nie je právnym poriadkom uznaný. Za takýto zdroj sa vo všeobecnosti považuje príjem z činností, ktoré sa kvalifikujú ako trestné činy.

Podľa odvolacieho súdu z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmý konkrétny a jednoznačný právny záver na základe ktorého súd navrhovateľke priznal nárok z bezdôvodného obohatenia a teda či je ním vrátenie plnenia z neplatnej zmluvy (zmlúv) pre rozpor s dobrými mravmi, či z neplatnej zmluvy (zmlúv) pre neprijateľné podmienky a ak áno, konkrétne ktoré, či ako prospech získaných z nepoctivých zdrojov, či pre absenciu údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Keďže sa súd v konaní jednoznačne nevyrovnal s otázkou, o ktorý z prípadov bezdôvodného obohatenia vymenovaných v § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka ide, je právne posúdenie súdu aj neúplné, a teda nesprávne.

Pokiaľ ide o neuznanie námietky premlčania vznesenej odporcom okresný súd pri svojom závere vychádzal z rozhodnutia Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/84/2011 bez toho, aby podľa odvolacieho súdu bližšie vysvetlil obdobnosť tejto veci s prejednávanou vecou. V súvislosti s ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka odvolací súd poukazuje na to, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného úmyselne sa premlčuje v desaťročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Vzhľadom na to, že Občiansky zákonník nevymedzuje podstatu úmyselného konania, treba v právnej teórii vychádzať z právnej úpravy zavinenia podľa Trestného zákona. O priamy úmysel ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho aj získať chcel. O nepriamy úmysel ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojím konaním obohatenie, ktoré mu nepatrí, môže získať a s týmto následkom bol pre prípad, že nastane, uzročený. V oboch prípadoch je teda rozhodujúcim znakom úmyslu predchádzajúca vedomosť subjektu, ktorý sa neoprávnene obohatil, o tom, že svojím konaním získa (priamy úmysel) alebo môže získať (nepriamy úmysel) hodnoty vyjadriteľné v peniazoch, ktoré mu nepatria (rozsudok NS ČR sp. zn. 33 Odo 938/2002 z 20. 02. 2003). Z uvedeného vyplýva, že pri posúdení námietky premlčania podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú rozhodujúce vedomosti odporcu o tom, že môže získať bezdôvodné obohatenie a že bol s týmto následkom svojho konania uzročený. Skutkové závery by mali vyplývať z dokazovania.

Odporca v odvolaní vytykal súdu, že z jeho konania nevyplýval zámer rozhodovať aj o neprijateľnosti zmluvných podmienok používaných ním v spotrebiteľských vzťahoch. Aj podľa odvolacieho súdu okresný súd neumožnil odporcovi, ktorý vzniesol v konaní hlavne námietku premlčania a ktorú tento neuznal, k týmto navrhovateľkou uvádzaným neprijateľným podmienkam sa vyjadriť. Nevyužil tak postup podľa § 118 ods. 2 v spojení s § 100 ods. 1 posledná veta O. s. p. a nevedel, ako sa na základe doteraz tvrdených a preukázaných skutočností javí právne posúdenie veci s tým, že svoju právnu argumentáciu stručne zhodnotí a zhrnie, na ktoré právne významné rozdielne skutkové tvrdenia účastníkov zameria proces dokazovania. Účastníci tak nemali možnosť reagovať na dokazovanie podľa právneho názoru súdu tým, že by sa pokúsili tento predbežný právny názor vyvrátiť alebo naopak svojimi skutkovými tvrdeniami a dôkaznými návrhmi potvrdiť.

Z stavu, že okresný súd považoval poskytnutý úver aj za bezúročný a bez poplatkov s ohľadom na absenciu údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) v zmluvách o úvere sa nevysporiadal ani s tým, či zmluvy z r. 2006 a 2007 mali mať RPMN ako povinnú náležitosť v čase ich uzavretia a ak áno, z akých právnych predpisov pri tomto závere vychádzal. Okrem toho aj s tvrdením odporcu o uvedení tohto údajov v úverových zmluvách (v bode 38).

Pretože so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami sa prvostupňový súd riadnym spôsobom nevysporiadal, bol odvolací súd nútený jeho rozhodnutie v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní okresný súd opätovne vec prejedná a následne vo veci rozhodne, svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby jeho odôvodnenie spĺňalo zákonné náležitosti vyplývajúce z § 157 ods. 2 O. s. p. V prvom rade by mal uviesť hlavný dôvod pre ktoré sú splnené podmienky pre vydanie bezdôvodného obohatenia. Následne by sa mal zaoberať aj vznesenou námietkou premlčania v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka, prípadne § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Okresný súd by mal od odporcu vyžiadať originály úverových zmlúv.

V novom konaní rozhodne okresný súd o trovách prvostupňového a odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Vo výroku I. zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý lebo nebol napadnutý odvolaním.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.